

Virág utcai angyalok

Halmi Tamásnak

1971-ben született. Író, szerkesztő, a Ciszterci Rend Nagy Lajos Gimnáziumának az igazgatója Pécssett. Legutóbbi írását 2014. 1. számunkban közöltük.

Az utóbbi napokban, hetekben az égiek mintha játszadoztak volna velem. Akárhányszor kimentem a kertbe dolgozni, pár percen belül eleredt az eső. A felhők mintha összebeszéltek volna, pillanatok alatt összepofozkodtak a fejem fölött. A mennyei ornamentika, mint valami hirtelen jött művészettörténeti korszakváltás, a gótika világosságából a román vaskos sötétségébe csapott át. Nagy émelységessé vált az ég, s a sötét felhőkből az esőcseppek egyre intenzívebben áztatták a kertet.

Kezemben a sövényvágó olló egy darabig minden reakció nélkül dolgozott tovább a levendulásban. Egyedül voltam. Gondolataimat kikapcsolva dolgoztam, amíg lehetett. Élveztem, ahogy lassan átnevedesedett az arcom, a kezem: ahogy a természet a birtokába vett. Régi, paraszti őseimnek megérzett, megörökölt, s legfőképpen sohasem tanult mozdulataival vágtam az illatos növényt. Száz tő. Nem kevés, pláne így esőben. De nem akartam feladni. A vége persze mindig az lett, hogy bemenekültem a kert végi faházba, ahol a felhasogatott tűzifa társaságában bosszankodtam egy jót a félbehagyott munka látványán.

Ez a kis építmény amúgy rendszeres menedékem, kedves otthon volt, messze az utca frontjától, fáktól árnyalt, eldugott zug. Ide csak az jött, aki ide akart jönni. Csak úgy ide tévedni nem lehetett. A bejárata előtt mélybordó pompájában ácsorgott egy sokat látott vészilvafa, amely tavasszal rózsaszín virágesővel terítette be a zöld nyugalom kárpitját, a pázsitot. Nem messze onnan nyújtogatta apró ágait legújabb szerzeményem, egy pinea csemete. Kertész barátom azzal kecsegtetett, hogy pár éven belül sudár mandulafenyő lesz belőle. Hittem is, nem is. Szememmel mindenesetre gyakran simogattam végig fiatal hajtásait, mintha ezzel akartam volna ösztönözni a növekedését, s olykor abban a hitben éltem, hogy ténylegesen tettem is.

Itt ültem hát hétről-hétre a nyitott ajtóban és vártam, hogy alábbhagyjon a zivatar. Hallgattam az esőcseppek koppanását a leveleken, s némán törtem a diót, amely nagy kupacokban várta, hogy enyhítsem vele bánatomat. Komótosan, minden ideges, kapkodó mozdulatot kerülve dolgoztam és teljes figyelmemet arra összpontosítottam, ahogy szétreccsennek kalapácsom alatt a barna maghéjak. Volt ebben valami megnyugtató. Csak valahogy az agyam hátsó zugában mocorgott valami kötelességféle érzés, amely nem hagyott békén, s tönkretette váratlanul jött lelkigyakorlatomat, s egyre sorvadó reménnyel gubbasztottam árvaságomban.

Legutóbb, amikor megint a megszokott s agyonázott száműzetésemet töltöttem a faházban, meglepő felfedezést tettem. Ahogy

ott ültem az ajtóban a Garai Pista bátyámtól örökölt kopott, szétnyitható faszéken, s dűhhullámokat lövellve igyekeztem elállítani az esőt, arra lettem figyelmes, mintha valakik sutyorognának a közelben. Némi nyújtózkodást követően két, piszkosfehér szárnyú angyalon akadt meg a szemem, akik fázósan húzódtak be a tornácomra, az eresz alá. Szárnyukat a hátukon összehúzza várták a zivatar végét. Miközben beszéltek, szájukból a szavak melegen, kékes szürkén jöttek elő, mint a cigarettafüst. Olyan volt ez, mint a tükörre csapódó párás lehelet. Szemük olvadó gyémántként lán-golt, alakjuk pedig meglepően kicsi volt, és valami lilás köd vette őket körül. Egy-egy könyvet tartottak a kezükben, és akármilyen furán is hangzik, de verseket olvastak fel egymásnak. Nem törődve a hirtelen jött viharral, teljes átszellemültséggel merültek bele a strófák poétikájába.

A látvány annyira bizarr volt, hogy percekig meg sem lepődtem a megjelenésükön, sőt igyekeztem még levegőt sem venni, hogy elcsípjek néhány mondatfoszlányt felolvasásaikból. Biztosra vettem, hogy észrevettek, de úgy tűnt, nem törődtek velem, hogy megláttam és kihallgattam őket. Sőt, mintha kifejezetten ez lett volna a szándékuk, mintha azt akarták volna, hogy észrevegyem őket. A váratlanul megtapasztalt mennyei derű teológiája áradt szét bennem. S bár korábban nem éreztem betegnek magamat, a jelenettől teljesen megfiatalodtam. *Úgy látszik, az irodalom akkor is gyógyít, ha nem vagyunk betegek.*

Mire újra rájuk pillantottam volna, már sehol sem voltak. Teljesen elbizonytalanodtam. Csak a képzeletem játéka lett volna az egész? Hiszen még arra is emlékeztem, hogy az egyik fiú volt, a másik pedig lány... ha egyáltalán az angyaloknak van neme. De ez is csak egy érzés volt. A mennyiség és a milyenség valahogy nem volt kompatibilis fogalom velük kapcsolatosan.

Akárhogy is, a kedvem kivirágosodott, kivilágosodott, akárcsak az ég, s én értetlenül, mégis valami új, eddig nem érzett lendülettel vettem bele magamat a munkába. Órákig dolgoztam szótlánul. Már alkonyodott, amikor a kora őszi hűvös bekergetett a házba. Amikor a tornácon ledobtam a csizmámat, meglebbent a lábam alatt valami. Lehajoltam érte, s hamarosan mosolyogva álltam ott a kezemben egy kisebb, fehér tollpíhével.